

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Et ulykkeligt Vaadeskud

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Et ulykkeligt Vaadeskud", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 169. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid67841/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Illustrationerne vises ikke
af hensyn til rettighederne.

Et ulykkeligt Vaadeskud

Det var Skik, mere før end nu, hvor flere Jægere vare samlede til deres Dont, efter nydt Forfriskning at skyde paa den *stumme Lærke*: den tørste Flaske – naturligviis i Luften. Vi finde os ikke foranledigede til at anprise denne Skik, hvis eneste sikre Resultat er dette: at ødelægge en Ting, som ellers længe kunde være til Nytte. Som Øvelse har den intet Værd, og afgiver ei heller noget Beviis paa Færdighed. Men ved en Sneppejagt paa Lolland for nogle og fyrgetive Aar siden, fik denne Lærkeskydning et sørgeligt Udfald. Selskabet stod paa en tør Eng, der til alle Sider var omgivet af Skov. Lærken hyttede sig flere Gange, og kom heel og holden til Jorden. Een af de rappeste Skytter siger spottende: „det er ikke Noget; men jeg vil lægge min Bøsse fra mig, selv kaste den iveiret, dreie mig engang rundt og splintre den, inden den kommer ned.“ Det gjorde han ogsaa; men Flasken var dog kun en Mands Høide fra Jorden, da han blev færdig med den. Strax efter Skuddet høres et Raab i Skoven, fra den Kant, hvorhen han sigtede. Man iler derhen og finder en Gjerdelukker staaende hos en Cammerat, som laa livløs paa Jorden. Et Hagel havde truffet ham lige i Tindingen – han var og blev død. – De enfoldige Mennesker havde – useete af Skytterne – staaet tæt indenfor Udkaanten af Skoven, og moret sig med at see paa deres Manoeuvr. Afstan-

den var vel et Hundrede Alen; men den stakkels Skytte, som vel vidste, at smaa Sneppechagel gjerne kan træffe en tilproppet Flaske, uden derfor altid at knuse den, havde lagt Rævehagel i sit Gevær.

En Bonde og en Raabuk, hverandres Banemand

Det hændte sig engang i Lolland, at tvende Bønderkarle huggede Riis i en Ellemose. Som de ere ifærd hermed, høre de Skyttens Hunde halse henad imod dem, og strax efter see de et Raadyr, der kommer tuntende i en tør Flækgrov, nær ved hvilken de stode. „Jeg vil prøve om jeg kan fange ham!“ siger den Ene, og stiller sig skrævs over Grovten paa et Sted, hvor nogle foranhangende Grene skjulte ham for Dyret. Dette bliver rigtigt ikke „Colossen en mignature“ var, førend det er lige underneden. Af Forfærdelse gjør det – som denne Slægt pleier – et Spring iveiret; men styrter derpaa ned med sin svære Byrde. Det kan ikke reise sig – ders Lænd er knækket – det tager til at skrige. Karlen ligger ogsaa; men tier stille. „Kom op! kom op!“ raaber den Anden: „Du er ulykkelig, dersom Skytten kommer.“ „Jeg kan ikke!“ svarede hiin „Jeg troer min Ryg er knækket“. Det var den virkelig; enten dette nu var skeet paa Raabukkens Takker, eller ved Overkroppens pludselige og voldsomme Kast bagover. Hundene ankom, og efter dem Skytten. Han lod den anden Karl hente en Vogn, paa hvilken de To, som saa uforsætligt havde knækket Ryggen paa hverandre, bleve begge førte døde hjem.